

[Ett fritt samvete](#), ML

[Skapade till Guds avbild](#) (forts.) SB

[Kyrkan har svikit sin förkunnelseuppgift](#) (K), SB

[\[Register\]](#) [\[Årgångar\]](#) [\[Föregående nr\]](#) [\[Nästa nr\]](#)

Ett fritt samvete

Martin Luther. Ur Ord för dagen, BV-Förlag.

Ni är ju kallade till frihet, mina bröder. Men låt inte friheten ge köttet något tillfälle, utan tjäna varandra i kärlek... Vandra i ande, så kommer ni inte att göra det som köttet har begär till. Gal. 5:13, 16

En kristen är en människa som gör precis samma gärningar som andra, med den skillnaden att hans samvete är annorlunda beskaffat. Fördenskull måste man skilja på två slags predikan: lag och evangelium. För samvetet skall ingen lag predikas och för händerna inget evangelium.

För samvetet skall det förkunnas att man blir rättfärdig och salig endast genom tron på Kristus och inte genom någon som helst gärning. Men på det yttre levernet, på gamle Adam, skall läggas allt vad lagen fordrar. Evangelium skall vara i det inre, men lagen förbli utanför.

Lagen gör inget annat än tvingar, driver och håller folk i tygeln. Så använde Paulus lagen. Han säger: ”Jag späker min kropp och underkuvar den.” Man bör hålla lagen och likväl säga: ”Sådant hjälper inte hjärtat och samvetet.”

Om man nu släpper lagen in på samvetet, under det att man lämnar köttet frihet, har man vänt upp och ned på det hela. Så gör de som säger: ”Hjälper inte goda gärningar till salighet, så vill jag leva fri.”

Lär dig därför att göra en rätt åtskillnad! Håll samvetet fritt och lägg lagen på kroppen, så att du inte tvärtom antingen binder båda eller ger båda frihet.

(Forts. från nr 1/1992)

Viktigt med den rätta ordningen
En plågsam process
Andens verkstad
Förnyelsens två parallella skeenden
Daglig omvändelse
Farlig självförnekelse eller andlig utveckling
Alla har inte hunnit lika långt
Från härlighet till härlighet

Skapade till Guds avbild

I den förra artikeln talade vi om hur människan skapades till Guds avbild och hur denna avbild gick förlorad. Vi slutade med att säga att Jesus har kommit för att återupprätta människan som Guds avbild. Detta sker i vad Bibeln kallar *förnyelsen* eller *helgelsen*. Alla sanna kristna förs av Guds Ande in i en andlig process i vilken de förnyas och blir alltmer lika Gud.

Det yttersta syftet med allt vad Jesus gjort och gör för oss är inget annat än helgelse. Man far mycket vilse om man tror att Jesus bara kommit för att dö för våra synder och rättfärdiggöra oss, dvs. förlåta oss alla våra synder och öppna himmelen för oss. Det finns de som hos Kristus inte söker något annat än tröst mot dåligt samvete. Men att leva rättfärdigt och heligt bryr de sig inte särskilt mycket om. Inget kan vara mer fel. Syndernas förlåtelse blir då i praktiken syndernas tillåtelse, vilket självfallet aldrig har varit Guds mening med evangelium.

Tvärtom, huvudsyftet med Kristi frälsningsverk är att återgöra oss till Guds avbild. Allt Gud gör för och med en kristen har detta som slutmål. Aposteln skriver om denna vår höga bestämmelse:

Långt i förväg kände han dem. Redan då bestämde han om dem att de skulle bli avbilder av hans Son, honom lika, så att Sonen skulle bli den förstfödde bland många bröder. Dem som han förut bestämt, dem kallade han också. Dem han kallat, dem gjorde han också rättfärdiga. Och dem han rättfärdiggjort, dem skänkte han också sin härlighet. (Rom. 8:29-30)

Att alltmer förvandlas till Kristi likhet är detsamma som att förnyas till Guds avbild.

[^]

Viktigt med den rätta ordningen

Det vi hittills har sagt innebär inget åsidosättande av det heliga evangeliet om rättfärdiggörelse av nåd genom tron allena. Frälsningen är och förblir en ren gåva, som vi inte kan köpa genom prestationer av olika slag, utan endast ta emot i tro. Kristus är vår rättfärdighet inför Gud, en rättfärdighet utan någon som helst brist. Iklädda denna rättfärdighet är vi heliga och rena i Guds ögon. Därför kallar NT kyrkan eller de troende för ”de heliga”.

Men vilken plats har rättfärdiggörelsen i helgelsens sammanhang, detta att leva heligt och likna Kristus? Den har en mycket stor och avgörande betydelse.

Innan Gud i sin djupa kärlek till människan tar sig an återuppbyggnaden av gudsligheten, så måste han rena henne. Det sker genom rättfärdiggörelsen i vilken Gud förlåter allt och förklarar oss rättfärdiga. Den som omvänder sig till Kristus och tar emot syndernas förlåtelse får vara med om något revolutionerande i sitt liv. De kristna blir så renade av evangelium att de kan fungera som speglar. De återspeglar ”Herrens härlighet”, säger aposteln. Men detta sker inte på ett ytligt sätt, utan genom en inre förvandling: ”vi förvandlas till hans avbilder, från härlighet till härlighet” (2 Kor. 3:18).

När en människa tror evangelium, blir hon *född på nytt*. Det är rättfärdiggörelsens omedelbara följd. Vi får ett nytt hjärta som älskar Herren, som gärna lyssnar till hans Ord och som inte längre älskar synden, utan vill leva heligt efter Guds vilja. Det gamla jaget, som tidigare var alltings mått, blir avsatt från tronen. Det blir regeringsskifte i hjärtat, så att en kristen med Paulus kan säga: ”Nu lever inte mer jag. Det är Kristus som lever i mig. Det liv som jag alltjämt lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig för mig” (Gal. 2:20). Kristus inte bara återspeglas i oss, han tar gestalt i oss,

lever i oss och förvandlar oss till sin likhet. Det var för detta han kom.

En annan viktig följd av tron på evangelium är att den Helige Ande tar sin boning i hjärtat och börjar förnyelsens verk. Men hur kan jag veta att Guds Ande bor i mig? frågar sig många oroligt, i synnerhet när de inte känner något särskilt. Svaret är: Tror du på syndernas förlåtelse i Jesu namn, så bor helt säkert den Helige Ande i dig. Anden och evangeliet är nämligen oskiljaktiga. Där evangelium tas emot, där finns Anden, alldeles som Petrus sade på den första Pingstdagen: ”Omvänd er och låt er döpas, var och en, i Jesu namn. Då skall ni få den helige Ande som gåva” (Apg. 2:38).

Det är således viktigt med den rätta ordningen: först förlåtelse, sedan helgelsen i den Helige Andes kraft – aldrig tvärtom. Somliga kastar sig in i helgelsen och försöker t.ex. att leva efter Bergspredikans normer utan att vara födda på nytt. Men det är ett omöjligt företag. Man kan aldrig träna upp sig till att bli kristen eller leva kristet. Man kan bara födas till det genom evangelium.

Låt oss nu se närmare på återuppbyggnaden av Guds avbild i en kristen.

[^]

En plågsam process

Av det vi hittills har sagt skulle man kunna få för sig att uppbyggnaden av Guds avbild i en kristen sker lätt och lekande, nästan med automatik. Men så är det inte. Bygget är en livslång process. Under kamp och vända, tårar och lidande förvandlas vi mer och mer till Guds avbilder.

Det har behagat Gud att inte i ett nu göra slut på vad Bibeln kallar ”den gamla människan” eller ”köttets sinne”. En kristen är en ny människa med ett nytt jag. Men den gamla människan med sitt själviska, ”köttsliga”, sinne finns ändå kvar hela livet och försvinner inte förrän den läggs i graven. Det är denna dubbelhet som gör helgelsen tidvis så plågsam. Paulus ropar ut sin vända över sin dubbla natur

med de välkända orden:

Jag kan inte fatta, att jag handlar såsom jag gör. Vad jag vill, det gör jag inte, men det jag avskyr, det gör jag. ... Alltså finner jag den lagen hos mig som vill göra det goda, att det onda alltid finns hos mig. Till min invärtes människa har jag min lust i Guds lag, men jag ser en annan lag i mina lemmar. Den för krig mot den lag som är i min håg. (Rom. 7:14 ff.)

Även icke-kristna citerar ibland det här bibelstället och nickar instämmande. Gapet mellan att vilja och kunna är ett allmänmänskligt dilemma som alla har erfarenhet av, menar man. Men Paulus talar inte alls om det, utan om den nya människan, som är född av evangelium, och den gamla människan, som är som folk i allmänhet.

Den nya människan vill det Guds Ord vill och hatar synden. Den gamla människan vill bara det hon själv vill och älskar att gå sin egen väg. Som vi tidigare nämnt hatar den naturliga människan Gud, som med sitt Ord hotar hennes självständighet och oberoende.

Den oomvända människan vet inte något av den kamp som kristna lever i. Hon lever helhjärtat den gamla människans liv. Kristna däremot har en hård strid att utkämpa: det gamla avsatta jaget, eggat och underblåst av djävulen, strävar hela tiden efter att återta makten.

Varför måste det vara så här, undrar vi ibland. Varför kunde inte Gud ha förvandlat oss till sin avbild helt och fullt på ett ögonblick? Något fullständigt svar på den frågan får vi inte här i livet. Gud vet vad han gör, och vi får förlita oss på hans vishet. Det hade nog inte varit så lyckligt med två ”raser” på jorden, en med paradisisk fullkomlighet utan synd, sjukdom och död, och en annan som präglades av raka motsatsen.

[^]

Andens verkstad

Helgelsen eller förnyelsen tillskriver Bibeln alldeles särskilt den Helige Ande. Det är han som bygger upp Guds avbild i oss bit för bit. Han är den store Hjälparen som ger

oss både tröst, vilja, kraft och seger i kampen mot ”djävulen, världen och vårt eget kött”. Utan honom vore slaget förlorat.

Hjärtat är hans verkstad. Det viktigaste instrumentet som han använder är Ordet. ”Men Hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt som jag har sagt er” lovade Jesus (Joh. 14:26).

Alla breven i NT innehåller avsnitt med förmaningar till de kristna, såväl varnande som uppmuntrande förmaningar. Dessa är mycket viktiga för oss. Den Helige Ande vill få oss att ta dem på allvar och handla efter dem. Detta är ett Andens led i uppbyggnaden av Guds avbild.

Det finns predikanter, även lutherska, som sällan predikar förmaningens ord. De uppehåller sig nästan uteslutande vid rättfärdiggörelsen och den öppnade himlen. Man anar hos dem en rädsla för ”lagiskhet” och ”gärningsrättfärdighet”, som gör att de undviker att tala om hur kristna skall leva. Detta är tragiskt. Ibland bygger denna skygghet på en felaktig uppfattning om syftet med evangelium. De har inte förstått rättfärdiggörelsens bibliska ”för att”, såsom t.ex. aposteln Petrus uttrycker det: ”Kristus bar våra synder upp på korsets trä, *för att* vi skulle leva för rättfärdigheten, sen vi dött bort från synderna” (1 Petr. 2:24). Luther kallade villolärare som inte ville predika Guds lag för ”antinomer” (mot-lagen-människor). Såväl Jesus som hans apostlar var inte det minsta rädda för att tala om det kristna livet, praktiskt och konkret, och säga ”Gör så!”. Det är inte svårt att i NT se hur evangelium och förmaningar blandas oförmedlat om vartannat. En kristen behöver förmaningarnas vägledning och stöd. De strider inte mot evangeliet, utan är dess naturliga följd. Tänk på vad Jesus sade till den förtvivlade äktenskapsbryterskan: han avlöser henne med orden ”Inte heller jag dömer dig” och tillägger omedelbart ”Gå, och synda inte mer” (Joh. 8:11).

[^]

Förnyelsens två parallella skeenden

När Gud förlåter oss och föder oss på nytt, så är det han ensam som handlar. Vi är passiva – ingen kan ju föda sig själv. Men till skillnad från denna rättfärdiggörelse handlar förnyelsen om skeenden som förutsätter vårt engagemang. Det börjar inifrån med hjärtats vilja och föresats för att sedan omsättas i handling.

Detta engagemang uppväcks av den Helige Ande. Det är det aposteln syftar på när han säger: ”Arbeta med fruktan och bävan på er frälsning. Gud är ju den som verkar i er, både det ni vill och det ni gör, för att hans goda vilja skall ske” (Fil. 2:12 f.). Han menar naturligtvis inte att vi kan förtjäna vår frälsning genom att arbeta hårt, vilket skulle strida mot evangeliets fria gåva som NT så starkt framhåller. Förmaningen är riktad till den nya människan på väg mot den slutliga frälsningen i den tillkommande världen.

Guds avbild växer fram i takt med att den nya människan växer till och mognar. Denna nya människa är som ett litet foster, som så sakteliga utvecklas, växer till, fostras och mognar för att till sist bli fullt färdig. Det senare sker först i himmelen, som är den slutliga fullkomningens plats. Så länge vi är kvar på jorden gäller apostelns ord: ”Inte som om jag redan ägde det eller redan vore färdig. Jag jagar efter det och försöker gripa det, eftersom jag själv har blivit gripen av Kristus” (Fil. 3:12).

Detta positiva skeende i den nya människan motsvaras alltid av ett negativt skeende i den gamla människan eller ”köttet”. Vi ser detta tydligt redan av de apostoliska förmaningarnas uppbyggnad. Låt oss ta Ef. 4:22 ff., som är ett typiskt ställe. Det negativa och positiva står sida vid sida.

–

*Därför fick ni lära er att
avlägga den gamla människan
– den som går mot fördärvet,
förvillad av sina begär –*

+

*och att förnyas till själ och
sinne och ikläda er den nya
människan, den som är skapad
till Guds avbild...*

Lägg alltså bort lögnen

Den som är tjuv får sluta att stjäla

Låt inget skamligt ord gå ut ur munnen på er,

Låt det bli slut på all bitterhet och häftighet, alla vredesutbrott och gräl och smädelser och all slags ondska.

*och tala sanning med varandra
och i stället arbeta och åstadkomma något nyttigt...*

utan försök i stället säga något gott, till uppbyggelse där det behövs...

Var i stället vänliga och hjärtliga mot varandra, och förlåt varandra så som Gud har förlåtit er i Kristus.

Aposteln räknar upp det onda som skall *avvecklas*, den gamla människans liv, och det goda som samtidigt skall *utvecklas*, den nya människans liv.

På andra ställen uttrycks detta parallella skeende i termerna *död och uppståndelse*: ”Om ni alltså har uppstått med Kristus, så sök det som är i himmelen... Döda därför de lemmar, som hör jorden till, otukt, orenhet, lusta, ond begärelse – och girigheten, som är ren avgudadyrkan” (Kol. 3:1 ff.). Samma motiv har vi i Rom. 6, där aposteln talar om dopets liv som att vara sammanvuxen med Kristi död och uppståndelse:

Vet ni inte, att vi alla som blivit döpta till Kristus Jesus, vi är döpta till hans död? Vi begravdes tillsammans med honom genom dopet till döden, för att såsom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet, också vi skulle förnyas till att leva hans liv. ... Vi vet ju att vår gamla människa blev korsfäst tillsammans med honom, för att syndakroppen skulle brytas ner så att vi inte längre kunde göra tjänst hos synden. (Rom. 6:3 ff.)

Den nya människans tillväxt på ett område innebär alltid att motsvarande bit av den gamla människan förkvävs. Där Guds avbild utvecklas, medför det plåga, pina och död för det syndiga köttet. Men hur går nu allt detta till rent praktiskt?

[^]

Daglig omvändelse

Varje morgon skall vi vakna med den bestämda föresatsen att använda dagen rätt i trohet mot Gud och kärlek till våra medmänniskor. Varje afton får vi tacka Herren för hans hjälp i kampen mot frestelser och svårigheter. Men samtidigt tvingas vi dagligen erkänna att vi har misslyckats med både det ena och det andra. Den gamla människan är seglivad och dör inte så lätt. Det går inte en dag, utan att vi behöver bekänna synder och ta emot Kristi förlåtelse. Så går livet vidare med nya föresatser. Detta är den dagliga omvändelsen i vilken Anden bygger upp Guds avbild i oss och den gamla människan dödas.

Vi är vanemänniskor. Vår livsstil består till stor del av inlärd vanor som fungerar med viss automatik. Det är bra att hålla sig med goda vanor. Det underlättar och frigör våra kraftresurser till annat. Att bryta med gamla vanor, i synnerhet onda och själviska vanor som vi sällan ifrågasätter, är mycket påfrestande. Men det är just detta som Anden fostrar oss till genom Ordet, när han vill lära oss det nya livets goda vanor i Kristi efterföljd.

Helgelsen är konkret och praktisk. Uppbyggnaden av Guds avbild i oss rör sig inte på något platonskt, filosofiskt eller mystiskt plan. Det handlar inte heller om några särskilt märkvärdiga eller helgonlika gärningar. Köttet vill gärna ha något extra att glänsa med och dras därför till bud som hittats på av människor. Men Anden vill lära oss livet i Tio Guds bud. Luther framhåller med outtröttlig nit att helgelsen sker i vår vanliga kallelse, dvs. i våra dagliga uppgifter i hemmet och på arbetsplatsen. Det handlar om en inre förvandling som tar sig yttre uttryck i goda gärningar ute i det ofta glanslösa vardagslivet. Det är där som kärlek, trohet, givmildhet, tålamod, sanning och ärlighet enligt Guds bud skall praktiseras med ett nytt och villigt hjärta.

På ytan skiljer sig i flera avseenden inte en kristens liv från en god hednings. Ändå är motivet och drivkraften en helt annan. En kristen gör dem i lydnad för evangeliets Gud. Men det finns naturligtvis också områden där den kristnes liv skiljer sig på ett avgörande sätt från den hederlige

hedningens. Hit hör t.ex. munnens bekännelse till Kristus och hans Ord, ivern att bevara läran ren och oförfalskad, gudstjänstbesök och flitigt bruk av nådemedlen.

[^]

Farlig självförnekelse eller andlig utveckling

”De som tillhör Kristus Jesus har korsfäst köttet med dess passioner och begär” säger Paulus (Gal. 5:24). Men psykologer och moderna själsläkare lär oss att förnekelse och undertryckande sina innersta känslor och behov är farligt i långa loppet. Det kan leda till psykiska besvär, till ett låst och hämmat liv med svåra personlighetsstörningar och destruktivt beteende som följd. Vad skall vi säga om detta med tanke på vad Bibeln lär oss om förnekandet och dödandet av den gamla människan?

Det är alldeles klart, att en människa som lever i strid med sina djupaste önskningar och behov inte mår bra. Inre konflikter försöker vi ibland lösa genom att helt enkelt förneka dem. Men de finns kvar och spökar i det undermedvetna och påverkar oss på olika sätt. Det finns också en osund självförnekelse och ett självförakt som har samband med psykisk ohälsa.

Men den Helige Andes verk i en kristen och den gamla människans dödande leder ingalunda till psykisk ohälsa. Tvärtom: här är det fråga om en hälsosam utrensning och en andlig utveckling mot livets verkliga mening, nämligen att förvandlas till Guds avbild. Det handlar i allra högsta grad om god ”livskvalitet”, för att använda ett modernt uttryck. ”Om ni dödar kroppens gärningar med Andens hjälp, då får ni leva” säger Paulus. Han ser det positivt, som ett löfte om frihet från slaveri: ”Synden skall inte längre vara herre över er...” (Rom. 6:14).

Det är egentligen bara en sak som i detta sammanhang är farlig, och som det måste varnas för: att leva i hyckleri. En hycklare är en skådespelare. Han spelar något han inte är. Att ge sig ut för att vara en kristen, utan att i själva verket vara det kan bli oerhört påfrestande. Så är t.ex. fallet när man i hemlighet lever i äktenskapsbrott eller i andra synder

som man inte vill överge, fast man vet att det är fel enligt Bibeln. Det finns också de som försöker sig på vad Jesus säger är omöjligt: att tjäna både Gud och Mammon (Matt. 7:24), eller att vara vän både med Gud och världen (Jak. 4:4). Det är en slags balansakt med ”lagom” kristendom, där man varken vill stöta sig med Gud eller hans fiender. Bekännelsen till Guds Ord blir svag och försiktig. Vinsten i sådana fall blir alltid en vinst för den gamla människan, som är rädd för obehag och vill vara i fred. Ett annat lite mer raffinerat sätt att bevara den gamla människan är att låta helgelsen begränsa sig till själslivet, men inte drabba kroppen, dvs. ta sig uttryck i handling. I sitt inre, och kanske också med munnen, bejakar man vad Gud säger, men mer än så blir det inte. Kroppen slipper lagens tukt.

Allt slag av hycklande dubbelliv är en stor andlig fara som också kan leda till svåra inre konflikter. Då är det bättre med ett antingen eller: antingen är jag kristen och lever som en sådan, eller så erkänner jag att jag egentligen inte vill vara kristen och låter bli att leva under falsk flagg.

[^]

Alla har inte hunnit lika långt

När det gäller rättfärdiggörelsen eller syndernas förlåtelse, så är den lika för alla. Ingen får mer eller mindre. Alla som vänder om till Kristus i ånger och tro blir rena och får tillgodoräkna sig Kristi rättfärdighet som sin egen. Alla blir Guds barn och har samma öppna tillgång till Guds fadershjärta.

Men ifråga om helgelsen eller förnyelsen finns det skillnader mellan kristna. Några har kommit en liten bit på väg, andra längre. Det finns svaga kristna och starka. Somliga liknar Kristus mer än andra. Men den ene såväl som den andre är ändå en kristen, som den Helige Ande bor i och arbetar med. Detta skall vi ha helt klart för oss, så att vi inte faller förhastade domar om andra kristna vars brister och fel vi ser alltför väl (samtidigt som vi är märkvärdigt blinda för våra egna).

Har vi inte alla mött kristna som vi tycker är alltför

självupptagna, vresiga, egensinniga och besvärliga, kristna som tanklöst säger sårande ord, kristna som inte kan behärska sin lust att ge igen med samma mynt, eller kristna som är småsinta och snåla? Listan kan göras lång. Men deras helgelsekamp är oftast fördold för oss: vi ser deras synder och brister, men inte deras dagliga ånger och bön om förlåtelse. Vi måste komma ihåg att Guds Ande inte bor och verkar i fullkomliga människor, utan i syndare som behöver Kristus och hans nåd för var dag. Allt det som förmaningarna i NT vill motverka är ju inte några sällsynta synder i en kristen församling. Liksom de första kristna frestas vi av dem och har lätt för att falla.

De troende har således kommit olika långt i helgelsen. Det skall vi vara medvetna om och ha fördrag med varandras svagheter och visa tålmod. ”Och håll ett öga på dig själv, så att inte du också blir frestad. Bär varandras bördor: Då uppfyller ni Kristi lag”, förmanar Aposteln (Gal. 6:1 f.). Det är en viktig bit av vår egen helgelse att ha Kristus, hans tålmod och kärlek, som vår stora förebild.

[^]

Från härlighet till härlighet

Här i livet blir, som sagt, Guds avbild aldrig färdig. Ända in i det sista måste vi döda vår gamla människa genom syndabekännelser och få kraft till goda gärningar genom evangelium. Aposteln beskriver denna långsamma förvandling som att gå ”från härlighet till härlighet” (2 Kor. 3:18).

Men det *känns* för det mesta inte alls så. Vi möter lidanden och olyckor, motgångar och svårigheter här i livet, precis som alla andra. Därtill kommer svårigheter och lidanden just på grund av att man är kristen. De kristnas lidanden kallar Bibeln för deras kors, som de har att bära i Jesu efterföljd. Dit hör oförståelse, avståndstagande, orättvisa beskyllningar, hån och förakt från dem som förkastar Guds Ord. Det känns!

Det är ibland mycket svårt att tro, att Guds Ande verkligen håller på att förvandla mig till Guds avbild. När vi blir

utsatta för den ena motgången efter den andra, för sådant som är mycket kränkande, förnedrande, eller för lidanden som känns grymma, obegripliga och meningslösa, så fylls vi av vanmakt, förtvivlan, tunga och bittra tankar. Vad har jag gjort som drabbas av detta? Vad är det för härlighet i allt detta elände? Det finns många förgrämda kristna hos vilka Guds avbild har blivit ett bittert grin.

Lidandet luttrar och renar som guldrenas i smältdegeln, brukar man vackert och tröstande säga. Det gäller emellertid inte utan vidare. Ofta blir det inte alls så. Och Bibeln lär faktiskt inte alls att lidandet *i sig* har någon sådan funktion. Lidandet är något ont som Jesus själv ryggade tillbaka inför. Det är inte uppbyggande, utan nedbrytande.

Det finns bara en väg ur detta, så att det svåra, bittra och obegripliga blir till välsignelse, och det är att mot alla odds tro evangelium. Förnyelsens och helgelsens drivkraft är till syvende och sist endast det heliga evangeliet. Utan det är allt förlorat och förtvivlans avgrund öppen. Vi varken vill eller kan älska Gud, göra gott och döda vårt onda kött, utan att vara förvissade om att vi äger Guds nåd, vilar i hans händer och står under hans kärlek. ”Vi älskar, därför att *han* först har älskat oss” (1 Joh. 4:19) – endast så fungerar det. Tror vi att Gud offrat sig själv för oss i Kristus på korset, då vet vi att han också håller sina barns liv i sina händer. Han har makt att låta allt, även det onda, ”samverka till det bästa” (Rom. 8:28). På så sätt, i Guds hand, kan lidandet bli till välsignelse och tjäna ”det bästa”, nämligen Guds stora mål att forma oss till sina avbilder. Prövningarna blir till övning i tro, kärlek, ödmjukhet och uthållighet mitt under de mest vedervärdiga förhållanden. Inget annat än evangeliet kan åstadkomma något sådant.

Det är ett stort under att Gud rättfärdiggör syndare av nåd utan gärningar. Det undret fortsätter i ett på sätt och vis ändå större under, nämligen att Kristus och hans liv tar gestalt i syndiga och svaga människor, så att de – för det mesta utan att själva se det – förvandlas ”från härlighet till härlighet”.

Till sist är bygget klart, och då ser och känner vi helt och fullt vad det är att vara Guds avbild. Men då är vi redan i himmelen hos Gud och får erfara det helt nya och fantastiska: att kunna älska helt och fullt, utan falska motiv, utan hinder av den gamla människan, och utan att behöva bekänna några synder. Till detta kommer också att vi får uppleva vad Kristi evangelium fört med sig för våra kroppar: iklädda uppståndelsens härlighetskroppar, fria från sjukdom, lidande och död, skall vi stå där i salig förundran. Så blir den nya skapelsen fullbordad för den nya himmelen och den nya jorden som väntar. Men till dess skall vi fara efter helgelse, ”ty utan helgelse får ingen se Herren” (Hebr. 12:14).

Mina älskade, vi är nu Guds barn, och vad vi skall bli, det är ännu inte uppenbart. Men det vet vi, att när han en gång uppenbaras, skall vi bli honom lika. Ty då skall vi få se honom sådan han är. (1 Joh. 3:2)

S. Bergman

Kommentaren

[[Lutheranen 2/1992](#)]

Kyrkan har svikit sin förkunnelseuppgift

Svenska kyrkans svåraste felsteg är att ha svikit sin förkunnelseuppgift, skriver Göran Albinsson-Bruhner i en artikel på Svenska Dagbladets ledarsida den 16 maj i år. Det är en svidande vidräkning med kyrkans politisering och vänstervridning under de senaste decennierna. Han hävdar att många kyrkliga dignitärer, bl.a. förre Stockholmsbiskopen Lars Carlzon, är djupt komprometterade som kommunistdiktaturens medlöpare. Men de sista årens stora omvälvningar i Mellan- och Östeuropa och de nu öppnade arkivens kusliga avslöjanden om angiveri och infiltration överallt har ännu inte fått någon av de tongivande i Svenska kyrkan att medge att de hade fel i sin tidigare välvilliga inställning till östsocialismen.

Albinsson-Bruhner avslutar sitt inlägg med följande ord om kyrkans missriktade engagemang i politik och samhällsfrågor:

Istället för att vara bärare av tidlös etik har kyrkan blivit en producent av allsköns tidsbundet tyckande. Dess olika organ har synpunkter på kärnkraft, arbetsliv, ekonomisk tillväxt, facklig verksamhet och mycket annat.

Härom vore inget att säga ifall kyrkan hölle sig inom sitt kompetensområde och alltså applicerade kristen etik på de skilda sakfrågorna. Men så sker inte. Kyrkans företrädare lägger den sekulära debattens inneåsikter på aktuella problem.

1979 utgav en arbetsgrupp tillsatt av Svenska ekumeniska nämnden en rapport om kärnkraft som i dag för tankarna till ett nattståndet manifest för miljöpartiet. För ett par veckor sedan (30 april) publicerade Dagens Nyheter en abortkrönika av ”fredsprästen” Elisabet Gerle. Problemformuleringen var inte kristendomens om det okränkbara livet utan den världsliga klichén om kvinnans rätt att bestämma över sin egen kropp.

Vi som fått lära oss, att det inte finns någon frälsning utanför kyrkan börjar undra om det finns någon innanför kyrkan.

Kyrkans viktigaste uppgift är att visa vägen till Gud genom tron på Jesus Kristus. De första kristna gick ut i världen och predikade om Jesus så här: ”I ingen annan finns det frälsning. Inte heller finns det något annat namn under himlen, som givits åt oss människor, genom vilket vi kan bli frälsta” (Apg. 4:12). Denna uppgift har många kyrkoledare i dag på ett så tydligt sätt svikit, att dagstidningarna ironiskt börjar undra om det finns någon frälsning innanför kyrkan! Kyrkan håller i stor utsträckning på med sådant som andra kan göra mycket bättre. Den bibliska förkunnelsen om frälsning har alltid varit anstötlig för världen. Man vill inte höra den. Men när kyrkan tar bort denna anstöt och ägnar sig åt andra aktiviteter, så visar det sig att världen ofta genomsådar sveket och fylls av visst förakt för en kyrka som inte vågar stå för sin sak.

Det är hög tid att åter plocka fram Svenska kyrkans bekännelseskriterier och begrunda vad som där sägs om kyrkans uppgift:

Den andliga makten har befallning att predika evangelium och förvalta sakramenten. Den skall icke ge sig in på främmande uppgifter, icke förfoga över kungakronor, icke upphäva överhetens lagar, icke frita från lagstadgad lydnad, icke lägga hinder i vägen för domar, som rör världsliga ordningar eller avtal, icke föreskriva överheten regler angående samhällsskicket, såsom Kristus säger: Mitt rike är icke av denna världen. (SKB s. 83)

S.B.

[^]